

Nr 119

Av herr **Lundberg**, om inrättande av en överläkartzjänst för den invärtesmedicinska vården vid Ulleråkers sjukhus.

Vid Ulleråkers sjukhus finnas omkring 1 500 ineliggande patienter och ca 200 patienter i öppen familjevård. Hos detta klientel, som till stor del utgöres av äldre personer, förekomma många kroppssjukdomar. Härtill kommer att många klart kroppsliga sjukdomar stundom göra patienterna så om-
töcknade och störande att de måste överföras till ett sinnessjukhus av Ulleråkers typ. Till detta sjukhus finns emellertid icke knuten någon läkare för den kroppsliga sjukvården. Detta har medfört att psykiatrikerna, som äro orimligt hårt belastade av sin egentliga arbetsbörda, dessutom nödgats sköta kroppsliga sjukdomar, för vilket de icke ha utbildning. I svårare fall har detta också visat sig omöjligt, och patienterna ha måst överflyttas till akademiska sjukhuset, där de då måste vaktas dag och natt av en speciell vak-
tare för var och en patient — ett särdeles dyrt arrangemang. Dessa sjuka från Ulleråker äro ofta mycket störande för de kroppsligt sjuka patienter som vårdas runt omkring på grund av den medicinska klinikens bristfälliga isoleringsmöjligheter.

För att lösa frågan om vården av kroppssjukdomar hos de sinnessjuka byggdes ett s. k. medicinskt centrum vid Ulleråker. Detta stod färdigbyggt år 1950 men har sedan först efter hand utrustats så att där nu förutom vårdavdelningar finnas utmärkta laboratorier för blod- och urinprover, elektrokardiografi, ämnesomsättningsundersökningar etc., samt en avdelning för fysikalisk behandling med kortvåg, båg ljus etc. Hela detta påkostade medicinska centrum har emellertid icke kunnat fylla sin uppgift, då det saknat invärtesmedicinskt utbildad läkare som chef. Även ganska små terapeutiska åtgärder såsom exempelvis blodtransfusioner ha därför nödvändiggjort att patienten överflyttas till akademiska sjukhuset. Här har en missriktad sparsamhet lett till stora olägenheter samt kostnader på grund av att en betydande investering ligger oräntabel.

Från sjukhusledningen ha under en följd av år framställningar gjorts för att få en invärtesmedicinsk specialist knuten till Ulleråkers sjukhus, och medicinalstyrelsen har i årets äskande även föreslagit inrättande av en överläkartzjänst i Ce 37 även vid Ulleråker, men denna framställning har icke till-
mötesgått i äskandena under elfte huvudtiteln.

Modern psykiatrisk forskning har visat att bakom många sinnessjukdomar ligga kroppsliga rubbningar av olika slag. För att lösa hithörande problem är ett nära samarbete mellan psykiatriskt och invärtesmedicinskt utbildade läkare nödvändigt, och ett sådant samarbete skulle bäst realiseras

om invärtesläkare knötes till sinnessjukvården. Särskilt önskvärt är detta vid de sinnessjukhus som i likhet med Ulleråker äro infogade i läkarutbildningen och äro anknutna till universiteten.

Vid S:t Lars sjukhus i Lund, som i olika avseenden har samma ställning som Ulleråker, finns sedan flera år en invärtesläkare, vars befattning i propositionen nu föreslås bli en överläkartjänst, likartad den som även av medicinalstyrelsen föreslagits för Ulleråker. Båda sjukhusen fylla samma uppgift i läkarutbildningen, och det finns ingen anledning att Ulleråkers sjukhus på detta sätt skall behandlas annorlunda än systersjukhuset i Lund.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att i överensstämmelse med medicinalstyrelsens förslag inrättas en överläkartjänst i Ce 37 för den invärtesmedicinska vården vid Ulleråkers sjukhus från den 1 juli 1956.

Stockholm i januari 1956

John Lundberg